

Mēs, Bajāri, ieradāties Augustdorfā tikai 1953. gadā. Man pašai bija 10. Es paguvu vēl piedzimt Latvijā. Kara un pēckara jucekļi mums pazuda tēvs, viņš bija iesaukts vācu armijā kā daudzi un uniformā ģērbies, mūs esot pavadījis līdz Dancigai. Rūgenes salā piedzima māsa Ilga, nu mēs bijām piecas māsas, brālis palika aiz frontes pie tēvoča. 15 gadus nezinājām vai izdzīvojis.

Tad mūs aizsūtīja uz Libeku, vēlāk uz Neištati pie Baltijas jūras. No turienes man pirmās atmiņas, maz. Gāju pirmos divus gadus nometnes vācu skolā. Mamma apprecējās otrreiz, piedzima vēl 2 brālīši un 1 māsiņa. Stāstu to tāpēc, ka dēļ kuplās ģimenes mūs aizvēvēja uz latviešu skolu Augustdorfā, kurai trūka skolēnu.

No Augustdorfas mūs visus ar skolu aizvēvēja uz Minsteri. Tik tikko paguvu A-dorfā vēl pabeigt pamatskolu. Piederu pie MLG 16. izlaiduma. Un atceros Ērenpreisus, it sevišķi Maiju ar tumšiem matiem, vai ne ?

Tā kā A-dorfā skaitījās pie sīkajiem, galvenās atmiņas man par svarīgāko : klases biedriem un skolotājiem ! Par ceļu uz skolu, par tuvākajam granātu bedrēm pretīm mežā (privāts spēļu laukums), par pastaigu mirdzošā sniegā, kad redzējām Sputņiku kā zvaigzni ejam pār mūsu debesīm.

